Liceum Ogólnokształcące
z Oddziałami Dwujęzycznymi
im. K.K. Baczyńskiego

Piszemy na złość!
Konkurs Literacki
Wiersze laureatów

Narodowy Program Rozwoju Czytelnictwa 2.0

Lidzbark 2025

Czasami jesteśmy wściekli… Gniew w nas kipi, złość się przelewa. Jak sobie poradzić z tymi emocjami? Zacząć krzyczeć?

A może napisać o tym?

Czasami nic nam się nie chce… Trudno wyjść do ludzi…

A może napisać o tym?

Czasami trudno nam powiedzieć, co właściwie czujemy i jak rozumiemy, co czują inni.

A może napisać o tym?

Czasami każą nam milczeć, kiedy chcemy mówić. Jesteśmy wbrew, na przekór, nawet w poprzek.

A może napisać o tym?

We wrześniu 2025 roku zaproponowaliśmy uczniom okolicznych szkół oraz całej społeczności lokalnej udział w Konkursie Literackim „Piszemy na złość!". Konkurs był częścią Festiwalu Czytelniczo-Literackiego Czyta-MY związanego z realizacją NPRCz 2.0.

Dziękujemy wszystkim uczestnikom, którzy zechcieli podzielić się z nami swoją poetycką wrażliwością.

Teraz mamy przyjemność opublikować wiersze laureatów.

Jury konkursowe w składzie: Aneta Mielczarek (polonistka), Teresa Rakocka (psycholog), Justyna Filipek (pedagog) przy ocenie kierowało się następującymi kryteriami:

- zgodność z tematyką konkursu;
- oryginalność formy i treści;
- siła przekazu emocjonalnego;
- walory literackie (język, styl, kompozycja).

Po długich i burzliwych obradach, spośród zanonimizowanych wielu nadesłanych prac, komisja konkursowa postanowiła nagrodzić:

w kategorii DZIECI I MŁODZIEŻ

I miejscem – Zofię Janiszewską z II Liceum Ogólnokształcącego im. Jana Pawła II w Działdowie za wiersz „Zwierzę",

II miejscem – Kingę Czarnecką z Liceum Ogólnokształcącego z Oddziałami Dwujęzycznymi im. K.K. Baczyńskiego w Lidzbarku za utwór „Nie rozumieją",

III miejscem – Kingę Połomkę ze Szkoły Podstawowej nr 4 im. Jana Pawła II w Działdowie za tekst „Ukryty sens”;

w kategorii DOROŚLI

I miejscem – Renatę Lech za liryk „W labiryncie”,

II miejscem – Marylę Marię Cybulską za wiersz „Od złości do miłości”,

III miejscem – Krystynę Braun za utwór „Pokora”.

Zapraszamy do lektury nagrodzonych tekstów!

Kategoria DZIECI MŁODZIEŻ

I miejsce

Zofia Janiszewska

Uczęszczam do klasy IIIc w Liceum Ogólnokształcącym nr 2 w Działdowie, rozszerzam biologię oraz chemię.

„Zwierzę"

Człowiek, mimo wszystko, wciąż jest zwierzęciem.

Wbijam paznokcie w skórę –

czuję, jak łatwo się poddaje,

jak czerwienią stają się moje dłonie.

Złość we mnie wrze,

nienawiść pulsuje,

chcę zerwać z siebie tę powłokę,

ten ludzki pancerz,

co dławi mnie i więzi.

Krew spływa po twarzy, szyi,

zastyga w ciszy.

Wrzaski dawno uciekły z ust,

łzy wyschły na popiół.

Próbuję zdjąć z siebie tę zgniłą skórę,

ale nie puszcza –

trzyma mnie przy ziemi,

kiedy ja chcę ulecieć,

jak dzikie zwierzę w ciemnym lesie.

Zamiast tego tańczę w cyrku,

w klatce z luster,

w oczach obcych ludzi.

Więc wygryzę swoją wolność w mojej skórze,

włos po włosie,

ból po bólu –

aż zniknie wszystko,

co ludzkie.

Uwolnię się, gdy umrę.

Rozerwę to więzienie,

a krew stanie się znakiem wolności.

Bo przestanę być tylko zwierzęciem-

i w końcu będę sobą.

II miejsce

Kinga Czarnecka

Chodzę do czwartej klasy szkoły średniej i pasjonuję się poezją oraz pisaniem. Zaczęłam pisać, żeby poczuć się lepiej i poukładać swoje emocje – z czasem stało się to moim sposobem na wyrażanie siebie.

„Nie rozumieją”

Nie rozumieją mnie,

gdy próbuję opisać, co czuję.

Mówią, że rozumieją.

Że „damy sobie radę”.

Ale przecież nie damy.

Bo ja już nie daję rady.

Każdego dnia walczę —

z myślami, z ciszą, z sobą samą.

Walczę, żeby potem usłyszeć,

że nic nie robię,

że jestem beznadziejna,

że do niczego się nie nadaję.

Wiem o tym.

Wiem aż za dobrze.

Nie trzeba mi przypominać.

Czemu kłamią, że rozumieją?

Jak mogą mnie rozumieć,

skoro ja sama siebie nie pojmuję?

Nie jest dobrze.

I nie „damy sobie rady”.

Bo ja już tonę w tych słowach,

które miały być ratunkiem.

Czy ktoś mnie kiedyś zrozumie?

Tak naprawdę.

Bez „będzie dobrze”,

bez „musisz być silna”?

Czy ktoś mnie pokocha

tak, jak ja potrafię kochać —

całym sercem, nawet tym połamanym?

Niech ludzie przestaną kłamać,

że rozumieją.

Nie są w stanie zrozumieć.

Bo żeby mnie zrozumieć,

trzeba najpierw przeżyć

to, co ja czuję —

a tego nikt nie chce.

III miejsce

Kinga Połomka

Uczennica klasy 8c w Szkole Podstawowej nr 4 im. Jana Pawła II w Zespole Placówek Oświatowych w Działdowie. Udział w konkursie literackim to dla mnie wyzwanie, choć nie jest to mój debiut. Do najbardziej udanych moim zdaniem utworów należą wiersze białe i taki też chcę państwu zaprezentować.

„Ukryty sens”

Pod grubą warstwą chowa się sens życia,

ciągnie się za nieobecnością i pustką,

unosi się nad spojrzeniem,

które nie potrafi skłamać.

Rozwija się jak ból,

skryty głęboko w sercu.

Jest jak melancholia,

wpleciona w linie dłoni,

jak tęsknota –

tak bliska, a jednak daleka.

Wciąż szukam po omacku

w kłębiących się myślach,

rozgrzebuję stare rany

z pytaniami na ramieniu:

czy sens życia się rodzi,

czy już umiera?

Kategoria DOROŚLI

I miejsce

Renata Lech

Mam 42 lata. Przez 25 lat mieszkałam w Dłutowie, od 17 lat mieszkam w Bełku koło Lidzbarka. Jestem mamą trójki dzieci. Na co dzień pracuję w handlu.

„W labiryncie"

W świecie spowitym mgłą niepewności,
gdzie coraz mniej barw,
gdzie pełno szarości,
trwam bez możliwości ruchu.
W otchłani uwięziona,
nie mogąc wypłynąć,
powoli konam,
znikam z każdą godziną.
W więzieniu swych myśli
sidłami niemocy oplątana,
kiedy świat tak ciśnie,
padam na kolana.
W labiryncie zdarzeń,
których już nie zmienię,
w krętych korytarzach marzeń
odchodzących w zapomnienie,
gdy ucichną słowa,
kiedy słońce zajdzie,
czekam z drżącym sercem
aż mnie wreszcie znajdziesz.

II miejsce

Maryla Maria Cybulska

Przygodę z poezją rozpoczęła w liceum ogólnokształcącym, ale dopiero na emeryturze jej wiersze ujrzały światło dzienne. W 2021 roku debiutowała jako poetka w Powiatowym Przeglądzie Twórczości Artystycznej Seniorów. Jest członkinią Działdowskiej Kuźni Słowa i Lidzbarskiego Kręgu Literackiego. Wydała swój autorski tomik poezji pt. „Obierz kierunek". Jest współautorką piętnastu antologii poetyckich. Jej utwory są prezentowane w radiu „MagMa" i w radiu „Głos Literacki" oraz ukazują się w prasie lokalnej i w czasopiśmie „Głos Seniora". Jest laureatką XXII Międzynarodowego Konkursu Poetyckiego „O autentyczną wiarę" i „O ludzkie serce człowieka".

„Od złości do miłości"

Gdy mi się coś nie udaje

To wtedy dopada mnie złość

Świat ponury i zły się staje

Mam tego życia serdecznie dość

A gdy ta złość zenitu sięga

Porusza ciało zmysły i duszę

Tych uczuć jest taka potęga

Że wywołują wewnętrzne katusze

Nie odpowiadam złością na złość

To nic dobrego nie wróży

Tylko podwoi niezgody kość

Ruszą pioruny jak w czasie burzy

To jarzmo złości tak mnie zniewala

Że kontrolować tego się nie da

Czerwona lampka tu się zapala

Coś szybko zrobić z tym będzie trzeba

Ja nie zanurzam się w swojej złości

Wyrzucam ją szybko z życia mojego

Ze wszystkich sił szukam radości

Ona przynosi dużo dobrego

Odsuwam myśli od swego gniewu

Idę na spacer oddycham głęboko

Posłucham ptaków pięknego śpiewu

I złość zakrywam miłości powłoką

III miejsce

Krystyna Braun

Jestem emerytką. Należę do Lidzbarskiego Kręgu literackiego i do Działdowskiej Kuźni Słowa. Wiersze piszę od wielu lat, od 2019 zaczęłam je zbierać do szuflady. W 2022 ukazał się mój pierwszy tomik „Samo życie".

„Pokora"

Czasem zapomnieć mi się zdarzy,
Że powinnam o czymś zapomnieć
Czasem myśl w głowie parzy
Może powinnam spokornieć?

Nie zawsze pokora
To jest dobry stan
Nie jestem wcale skora
Usuwać z życia plam

Nie obchodzi mnie co ludzie powiedzą
Chcę być w zgodzie sama ze sobą
Zawsze inni najlepiej wiedzą
Co powinnam i jaką mam być osobą

Robię to na co mam ochotę
Co chcę dostrzec, zobaczę
Boso biegam po trawie
Chcę zatańczyć, to tańczę

Już nie przejmuję się wszystkim

Już moje serce okrzepło

Nikt mi niczego nie zabroni

Nawet błędy wspominam ciepło

Bo...

Nie zawsze pokora

To jest dobry stan

Nie jestem wcale skora

Usuwać z życia plam